

PLENUM

Vol. 1
August 2020

Tidsskriftet Plenum

Poesi og kortprosa.
vol. 1 - 1. august 2020.

© Foreningen for Litterære Håndsrækninger
& bidragsydere.

Udgivet af Foreningen for Litterære
Håndsrækninger.
Først publiceret på: <https://fflh.dk/plenum/laes/>

Kontakt: plenum@fflh.dk

Redaktion:

Cecilie Sund Kristensen
Nicoline Christensen
Nanna Lundgaard Arbøl
Celeste Sylvest Brix Møller
Cæcilie Sylvest Brix Møller

Opsætning:

Cecilie Sund Kristensen

Forside:

Maibritt Søndergaard og Ole Nørholm

Forfattere:

Lene Julskov Krøyer List
Nickie Vognsen
Kitty Tenebris
Noah Mørch Rysager
Sebastian Winkler

PLENUM

Tidsskrift for digte & kortprosa

Foreningen for Litterære Håndsrækninger

Plenum er et tidsskrift for digte og kortprosa. Det udkommer hver anden måned med et nyt tema for hver udgivelse.

Plenum er skabt af Foreningen for Litterære Håndsrækninger, der også udgiver antologier og arbejder på at udbrede litteraturen og gøre den mere tilgængelig for alle.

Plenum er et mikro-tidsskrift, hvor der hver anden måned udvælges ét billede til forsiden og fem tekster til indholdet. Dette for at skære helt ind til benet og vælge de fem bidrag, som vi i bestyrelsen finder stærkest.

Vol 1. af Plenum har HUD som tema. Det er et tema, der har været særligt aktuelt i tiden efter nedlukningen af Danmark. En tid, hvor mennesker ikke har måtte være i fysisk kontakt med hinanden. Samtidig er det også et tema, der er åbent for fortolkning, og alle forfattere har haft mulighed for at skrive digte og kortprosa med forskellige vinkler og tilgange.

God fornøjelse.

HUD

Lene Julskov Krøyer List

Beskrivelse af hud

Som sådan kun et stykke pergament. Dog. Omsvøbeligt omfavner det organer svævende i vildfarelse til et kærlighedskram. Selv LegoklodsHans ser således elskelig ud i dette betræk, trods indre kaos af medisterpølse, hjerteblod og galde. Udstrækkelig som sødt boblegummi puster det sig op, falder sammen, og former sig lyserødt som mund, lemmer og fugtige lommer. Til egen og fælles glæde.

Piletræerne gror uophørligt i de udvendige skinbarlige flader, som ofte høstes på engene mens hængepilen på knolden flettes, hentes eller tages med vind. Oprette små piletræer står strunke overalt ved nedkøling eller omvendt. Begge dele godt.

Fødes i vand og næres ved vanding. Kriger og forsvarer fra barnsben. Holder tæt for det meste eller danner egne korssting over påførte kløfter. Medmindre døden den skiller.

Dette overtræk findes i chokolade, vanilje, mimose, anisisop og alt imellem. Alle smertesikre og som fløjl.

Største humane organist. Åndbar. anbefales.

Nickie Vognsen

Selvtægt

Han

efterlod ingen blå mærker på huden
blot åbne kødsår i sindet og ar på sjælen

han

efterlod en tyngende følelse af benægtelse og skam
over ikke at kunne kæmpe imod, da

han

opstemt tvang sig adgang,
over at give op,
over at være blevet en del af statistikken,
over at være blevet blevet taget med vold

kroppen glemmer ikke;
hver en celle,
hver en fiber
i min krop,

ønsker

ham

død

Kitty Tenebris

DEN STORE MANDS DÅDYR

Jeg spejler mig i dine brune øjne
så store og uskyldige som dådyrets
men djævelen i dig får dem til at lyse rødt
trænger op i mig så hårdt
mine slår gnister i grønt
som din kat i ledtog
Din far fik dig omskåret
så du aldrig kan flygte
fra det tilhørsforhold
du flygter fra i haram
det ses på den hud du mangler
så du undslipper aldrig
dømt til slave af Gud
eller søn af Satan
din mor døbte dig skarn
du ka ikk rive dig fri af lænkerne
uanset hvor hårdt vi river og flår
og de løsner sig sidder de fast igen
så snart vores kønsorganer skilles
er vi tilbage hvor vi blev slået hjem
Den store mands dådyr
uskyld i den frihed du kæmper for
med synd men ingen syndforladelse
er du forevigt mærket
brændende som skøre kvinder
der flygter fra hans himmel
drevet til vanvid gudsforladte
bryder vi sammen i flammer

ville ønske du ku bo i mig
9 måneder i tryghed
genføde dig hel
se dig rejse dig fra asken
min egen smukke Fønix
der kunne flyve mig væk
hvor vi kan vælge selv helt forfra
væk fra social kontrol
og negativ social arv
presse vores forældre ud
de hudorme der gnaver
og undergraver vores gener
ud på hinanden
mine var ikk meget bedre
og heller ikke jeg
jeg har heller ikk plads til dig
uanset hvor hårdt du trænger op
er min livmoder uopnåelig

Noah Mørch Rysager

Oliven

Månelysset lagde et blegt tæppe over rummet gennem det lille tagvindue. Jeg ville intet andet end at ligge her. Det var nok for mig. Hendes ben var viklet ind mellem mine. Vi lå der bare, som vi havde ligget der så mange gange før. Jeg forstod aldrig helt, set i bakspejlet, hvorfor vi bare kunne ligge der, men det var nok for os dengang. Det værste er at møde den rigtige, når der er for meget liv tilbage at leve til ikke at fucke det op. Hun kiggede på mig. Det havde jeg ikke lagt mærke til.

“Jeg vil intet andet end at ligge her.” sagde hun.

Jeg drejede mit hoved mod hendes. Hendes ansigt så helt blå ud i skæret fra månen. Hendes hud havde ikke den olivengrønne farve, som den altid havde i solen. Hun rejste sig op og gik over til sit store spejl, der dækkede hele væggen. Hun observerede sig selv i det. Hun rørte sig selv på maven. Hun havde kun undertøj på. Jeg rejste mig også op og gik over til hende. Jeg lagde mine arme om hendes liv og kyssede hende i nakken.

“Hvorfor bliver jeg aldrig glad?” spurgte hun. Det spurgte hun tit om.

“Du er da glad.”

“Jeg føler mig bare så ensom hele tiden.”

Jeg stod bare og holdt om hende.

“Det gør vi vel alle ind imellem,” sagde jeg. Jeg kunne mærke, at det var anderledes denne her gang. Hun sagde det mere smerteligt, end hun plejede. Der var mere kraft bag, mere ensomhed bag. Vi stod der i nogen tid endnu, indtil hun pludselig vendte sig om og kyssede mig kærligt

på munden. Det var et kys, der mindede mig om første gang. Dengang vi lå i solen på en eng, hvor hun kyssede mig, og vi forlod jorden et kort øjeblik. Hun smilede til mig, men jeg kunne mærke, at der lå noget bag smilet. Det var ikke et bekymringsfrit eller lykkeligt smil. Det var dog et smil, så jeg bed ikke yderligere mærke i det. Jeg løftede hende op og bar hende tilbage i seng. Hun satte sig ovenpå mig og holdt mine arme nede, mens hun kyssede mig på skulderen. Hendes slanke krop dansede omkring min egen mere pragmatiske mandekrop, som hun altid kaldte den. Hun stoppede et kort sekund og kiggede mig dybt i øjnene, som om hun ville sige noget, men hun lod være. Jeg kunne dufte hendes mørke hår, der altid duftede af sommerengen, hvor vi indledte det hele. Hendes dybe brune øjne var blevet mere sorgfulde med tiden, men det var de ikke lige nu. Hun lod sin hånd køre ned ad min mave, og vi udstødte begge en altoverskyggende udånding. Vi lod vores kroppe sige det, som vi ikke selv kunne. Hendes hud var ikke længere blå. Den var så olivengrøn og smuk, som den var i sommersolen. Hendes hud lyste hele rummet op. Det gav mig den samme følelse i maven som tre år tidligere på engen. Det var en lang nat. Vi holdt os begge to vågne, indtil vi ikke kunne længere. Jeg så hende døse hen, da solen næsten var stået op. Da jeg så, at hun sov, kunne jeg endelig lade mig selv sove. Jeg sov længe, men uroligt. Da jeg vågnede op ad formiddagen, var hun væk. Hun var bare væk. Hun havde taget nogle få af sine ting med sig. Jeg satte mig på min seng og stirrede ud i luften. Der sad jeg hele dagen og ventede på, at hun skulle komme tilbage. Hun kom aldrig tilbage. Jeg så hende aldrig igen. Jeg hørte nogle år senere, at hun var død. Jeg tror godt, at jeg kendte grunden. Jeg græd i en måned. Jeg blev aldrig glad igen.

Jeg følte aldrig lykke på samme måde. Jeg savnede hendes varme hud, uglede hår, små fødder og uendeligt dybe øjne. Det vil jeg altid gøre. Det værste i verden er at møde den rigtige, når der er for meget liv tilbage at leve til ikke at fucke det op.

Sebastian Winkler

I øjeblikket

De øjne,
Det blik.
Det øjeblikkelig.
Øje   blik
                  lig
Den aller første gang, lig
Det aller aller sidste øjeblik i et liv.
Lig det aller
Aller første blik på livet, Lig
den sidste aftensols
Skinnen igennem livet
Igennem årene, lig Skindet
og brusken i øret, Lyserød I
det øjeblik håret
Føres bag øret, i aftensolen. Som
en himmel af lyserød bruske Et
øjes første blik,
Lig det liv der skinner på den anden side,
Det aller første lig det allersidste,
Øje blik lig
Det liv der stråler på den anden side,
Som et øksehug mod isen,
Eller børnenaller mod akvarieglaset
Bag en hinde af glas og is.
Og bruske,
Lig stivheden af rigor mortis,
Helt stift lig livet på den anden side
Af den lyserøde himmel,

Og brummen der høres
Bevæge sig gennem vandet,
Igennem livet.
Lig det kys
Affødt af håret ført bag øret
Og øjne får blik for øjeblikket,
Øje blik
Og bruske lig hinden,
Og livet får øje for lyset Og
skinnen
Lig livet bag hinden af hud
Lig hende
Lig ham

